

אחרי קריאה

היא לא איבדה מן החריפות
המאחדת מצחיק וכואב
והשיר שלה ללא עייפות
מפצע וחסד שואב.

עוד חדים רישומי החושים.
על שולחן הניתוח עדיין
נפגשים חפצים הכי שונים
ואיש לא ישאל "מניין!"

ואני קוראת, מקנאה,
מתפעלית, מתגעגעת--
בשיחותינו אף תמונה,
אף מילה לא נוגעת.

אין כאן מקום לאכזבה,
הדרכים נפרדו מכבר,
אך למילה טובה ורחבה
אקווה, עד נירד לעפר.

אסתר קמרון

2.10.15